

PROGRAM

VED

AABNINGSKONCERTEN

26. APRIL 1915

==== KONCERT-PALÆT ====

Kgl. kammersangerinde ELLEN GULBRANSON.

KONCERT-PALÆT

PROGRAM.

Prolog av A. P. fremsiges av fru MAGDA BLANC-ERIKSEN

1. WAGNER. »Tannhäuser«. Elisabeths hilsen til sangerhallen.

Ellen Gulbranson.

2. EDV. GRIEG: Sonate i e-moll. Op. 7.
Allegro moderato. — Allegro molto.
Andante molto.
Alla menuetto.
Finale: Molto allegro.
(Paa Opfordring)

Sverre Jordan.

3. SINDING: I Seraillets have.
— Das Lied vom bischen Sonnenschein.
— Jeg havde mig en hjertenskjær.

Ellen Gulbranson.

4. JOH. BRAHMS: Rhapsodie i g-moll. Op. 79, II.
J. P. HARTMANN: Efter en sommerfugl. Op. 50, II.
SVERRE JORDAN: Capricer over et originalthema. Op. 10.

Sverre Jordan.

5. EDV. GRIEG: Prolog.
— Ragnhild.
— Ragna.
— Der gynger en baad paa bølge.

Ellen Gulbranson.

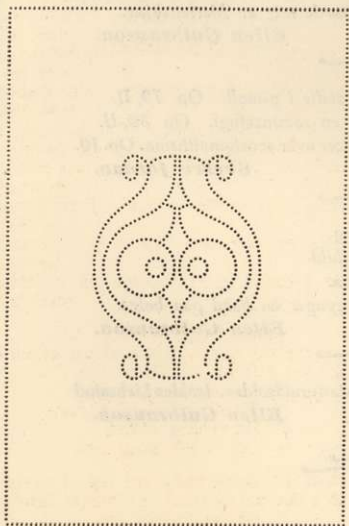
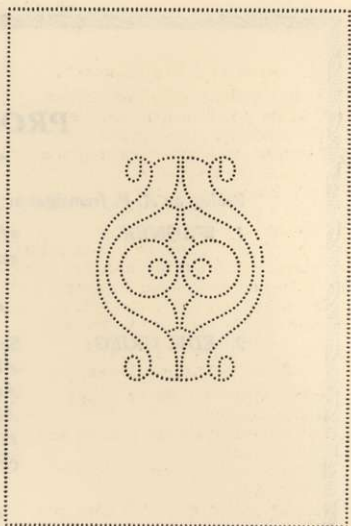
6. WAGNER: »Tristan und Isolde«. Isolde's Liebestod

Ellen Gulbranson.

Bachstein's koncertflygel fra W. Harloffs flygel- & planolager

MAGDA BLANC-ERIKSEN

SVERRE JORDAN

TEXTER.

1. Arie af „Tannhäuser“.

Dich theure Halle grüss' ich wieder,
froh grüss' ich dich geliebter Raum!
In dir erwachen seine Lieder
und wecken mich aus düstrem Traum.
Da er aus dir geschieden
wie öd' erschienst du mir!
Aus mir entfloh der Frieden,
die Freude zog aus dir!
Wie jetzt mein Busen hoch sich hebet,
so scheinst du jetzt mir stolz und hehr;
der mich und dich so neu' belebet.
Nicht länger weilt er ferne mehr!
Sei mir gegrüsst du theure Halle!

2. I Seraillets Have.

Rosen sænker sit Hoved, tungt
af Dug og Duft,
og Pinjerne svaie saa tyst og mat
i lumre Luft.
Kilderne vælte det tunge Sølv
i døsig Ro,
Minareterne pege mod Himlen op
i Tyrketro,
og Halvmaanen driver saa jevnt afsted
over det jævne blaa,
og den kysser Rosers og Liljers Flok,
alle de Blomster smaa
i Seraillets Have,
i Seraillets Have,
i Seraillets Have.

3. Das Lied vom biszchen Sonnenschein.

Es ist ein biszchen Sonnenschein
auf meine Wege fallen,
da hört ich Gleich des Glücks Schalmei'n
Aus allen Himmeln hallen,
und glaubte gleich, das Himmelreich,
das Himmelreich sei mein.

Der Sonnenschein ist Weg Geglänzt,
er galt nicht meinem Wege,
Ich habe mich zu früh bekränzt,
nun kreischt des Grames Säge:
der Winternaht, der Potentat
es hat sich ausgelent.

4. Jeg havde mig en hjertenskjær.

Jeg havde mig en hjertenskjær
og hun var blond; sæt kruset frem og drik!
Hun skjænked mig sin bedste vin,
jeg strøg dertil min violin;
og tiden randt
og dage svandt,
og nætter med,
o Gud!

Den vin var stærk, saa stærk og sød,
og til mit hoved den mig gik,
men hjertet svared med musik,
og udi dur og moll henflød
saa mangt et døgn.
Drik ud!

Jeg havde mig en hjertenskjær, —
nei det er sandt, hvad rummer kruset vel?
Hun rakte mig sin bedste vin,
jeg strøg dertil min violin:
men som en kvæld
mit strengevæld
just toned bedst
drik ud!

Da skurret gitterlaagens klang;
flygt, elskte, bad hun, thi den vin,
jeg skjænkte dig, den var ei min!
Saa kysset jeg før sidste gang
den skaal og gik.
O Gud!

5. Prolog.

Jeg ved ei hvad der rører sig saa sælsomt
i mit bryst;
mon kvinden, som sig venter, sitrer i samme
lyst:
en anelsernes gysen med stille brand i kind —
og saa med et, saa skjærer lykken som en
jubel ind.
Jeg ved ei hvad der fører mig i disse verd-
ner ind;
hvad har jeg vel tilfælles med snefon og
med tind:

Jo, jo, mit eget lille, fast uselige jeg,
O fjeldeskjød vil ind og blive foster hos dig
Og naar dit hjerte rører sig, saa slaar det
i mit bryst,
vi to, som samme verdner, sitrer i samme
lyst:
en strøm af renhed stræber op høit over bræ
og tind
og gjennem elvens hulken som en fødsels-
jubel ind.

6. Ragnhild.

Aa der var en Jente som vi saa ombord,
Alt det velbekjendte fik da nye Ord.
Alt tog til at synge,
Fjord og Fjeld i Klynge,
Da vi drog afsted,
Saa vi selv sang med.

Naar den Reise endte ved jeg ei forvist,
Men den vakre Jente bød Farvel tilsidst.
Da laa Fjeldet øde.
For det sidste Møde
Bølgens Mund var lukt,
Dagens Lys blev slukt.

Men i hver en Jente da hun længst var væk
Øined jeg bekjendte, store, skønne Træk,
Og bag Fjeldemuren,
gjennem Al-Naturen
Over Sneen blaa,
Ragnhild grant jeg saa.

7. Ragna.

O Ragna, hvor dog tiden gaar
forleden var du fire aar
og dine barnesine saa,
saa dybt paa mig, saa dunkelblaa.

Ind under fjeldesiden graa
et tjern, et drømmende jeg saa
hvori jeg fandt slet ingen bund
da taled tjernets pigemund.

Hernede drømmer livet selv;
det næres av en rastløs elv,
det stiger langsomt, aar for aar
tilsidst en huldre for dig staa.

O Ragna, hvor dog tiden gaar
forleden var du fire aar
og dine barnesine saa
saa dybt paa mig, ∴ saa dunkelblaa ∴

8. Der gynger en baad paa bølge.

Der gynger en Baad paa Bølge,
og der er kun én ombord,
men det er den fagreste Pigelil
paa hele den fagre Jord.
Men Slangen den slaar sine Bugter.

Lyse saa er hendes Lokker
som Agrenes gyldne Straa,
klare saa er hendes Øine
og milde som Himmelens Blaa.
Men Slangen den slaar sine Bugter.

Rød som den blussende Rose
saa er hendes runde Kind,
ren som den rislende Kilde
er hendes Tanke og Sind.
Men Slangen den slaar sine Bugter.

Og hendes Latter den er som Fuglens
Kvidren ved Morgengry,
og hendes Smil som den glade Sol,
der bryder igjennem Sky.
Men Slangen den slaar sine Bugter

Ja hun er den herligste Pigelil
paa hele den herlige Jord,
og hun faar saa vist ikke længe Lov
at være ene ombord.
For Slangen, den slaar sine Bugter.

9. Isoldes Liebestod.

Mild und leise wie er lächelt,
wie das Auge hold er öffnet,
seht ihr's, Freunde?
Seht ihr's nicht?
Immer lichter wie er leuchtet,
Stern-umstrahlet hoch sich hebt?
Seht ihr's nicht?
Wie das Herz ihm muthig schwillt,
voll und behr
im Busen ihm quillt?
Wie dem Lippen wonnig mild,
süsser Athem sanft entweht: —
Freunde! Seht!
Fühlt und seht ihr's nicht?
Höre ich nur diese Weise,
die so wundervoll und leise,
Wonne klagend,
Alles sagend,
mild versöhnend aus ihm tönend,
in mich dringet, auf sich schwinget,
hold erhallend um mich klinget?
Heller schallend, mich unwallend.
Sind es Wellen sanfter Lüfte?
Sind es Wogen wonninger Düfte?
Wie sie schwellen, mich umrauschen,
soll ich athmen, soll ich lauschen?
Soll ich schlürfen, untertauchen?
Stüss in Düften, mich verhauchen?
In dem wogenden Schwall,
in dem tönenden Schall,
in des Welt-Athems
wehendem All, —
ertrinken, versinken, —
unbewusst, — höchste Lust.

Ved utgangen saavel fra parket som fra balkong bør man for at undgaa
trængsel i gangen benytte de høire utgangsdøre til høire garderobe og ven-
stre utgangsdøre til venstre garderobe.

A.S. JOHN GRIEGS BOGTRYKKERI
